SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 50/03-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. G., prechodne bytom S., ktorou namieta porušenie jej základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 57/02 z 29. októbra 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. G. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2003 doručená sťažnosť J. G., prechodne bytom S. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie jej základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 57/02 z 29. októbra 2002.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala, že rozsudok najvyššieho súdu jej bráni v jej ústavnom práve na súkromie, pretože neoprávnene zvýhodňuje jej bývalého manžela

s rodinou bývať v byte, ktorý je v jej výlučnom vlastníctve, napriek tomu, že títo dlhodobo neplatia za nájomné za predmetný byt. Sťažovateľka záverom udáva, že najvyšší súd neprihliadol pri vynesení rozsudku na ňou predložené listinné dôkazy a vyniesol rozsudok v jej neprospech.

Sťažovateľka žiada ústavný súd *„o prešetrenie spisu vedenom na OS v Poprade pod sp. zn. 11 C 193/97 a súčasne žiadam ÚS SR o zaujatie stanoviska, resp. vynesenie rozsudku, prípadne uznesenia k tejto mojej sťažnosti“*.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zákonnou podmienkou prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov ustanovenej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 57/02 z 29. októbra 2002 nadobudol právoplatnosť 8. decembra 2002.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým mali byť porušené základné práva sťažovateľa, a deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 28. februára 2003, je možné uzavrieť, že lehota stanovená na tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podal túto sťažnosť.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť navrhovateľa podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2003